

Arrest

nr. 277 637 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

- In zake:
1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
X
X
X
 2. X
enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, en X, enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

Naam, voornaam: C., B. (..)

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

+ kinderen:

C., E. (..) geboren te Shkoder/Albanië op (...)2007

C., I. (..) geboren te Gent / België op (...)2010

C., B. (..) geboren te Gent / België op (...)2013

C. (..) (ook gekend als: J. (..)), Albion geboren te Gent / België op (...)2021

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdelinge vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mevrouw kwam in 2009 naar België en verliet het Belgisch grondgebied in 2015. Gezien de kinderen ingeschreven zijn voor het schooljaar 2019 - 2020 gaan we er van uit dat het gezin sinds 2019 opnieuw in België verblijft. Dat betekent dat de visumvrije periode inmiddels ruimschoots werd overschreden.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 1 § 1, 11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 3 EVRM ;*
- Hoger belang van het kind ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor de menselijke waardigheid ;*
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.*

6.1.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van het artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij en de kinderen mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

6.2.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.3.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekende partij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Het hoofdmotief, gezien dit ook in vet gedrukt staat, bestaat er in dat :

“mevrouw kwam in 2009 naar België en verliet het Belgisch grondgebied in 2015. Gezien de kinderen ingeschreven zijn voor het schooljaar 2019-2020 gaan we ervan uit dat het gezin sinds 2019 opnieuw in België verblijft. Dat betekent dat de visumvrije periode inmiddels ruimschoots werd overgeschreden.”

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden waardoor de beslissing materieel niet draagkrachtig is en niet gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek en een correcte afweging.

- 6.3.1.

EERSTE ONDERDEEL

Scholing van de kinderen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid de redenen uiteen te zetten waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Deze motiveringsverplichting verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Er valt te lezen in de bestreden beslissing dat de overheid ervan uit gaat dat het gezin pas in 2019 opnieuw verblijft. De overheid motiveert immers :

“Gezien de kinderen ingeschreven zijn voor het schooljaar 2019-2020 gaan we ervan uit dat het gezin sinds 2019 opnieuw in België verblijft.”

Dergelijke motivering wijst op een (overigens foutieve) veronderstelling die niet afgetoetst is aan de werkelijke feiten en niet boogt op een zorgvuldig onderzoek.

De werkelijkheid is dat de kinderen wel degelijk al die jaren eerdere school liepen in België en niet in het buitenland in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn motivering suggereert.

De verzoekster en de kinderen kunnen bijgevolg niet akkoord gaan met deze motivering en wijzen op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

De verweerder gist en gaat er verkeerdelijk vanuit dat de verzoekster en de kinderen België definitief zouden verlaten hebben - quod non - en gezien de schoolattesten van schooljaar 2019-2020, pas in 2019 terug kwamen naar België.

Echter blijkt uit de schoolattesten dat de kinderen hier wel degelijk al van 2009 onafgebroken verblijven en zij hier al die tijd naar school zijn gegaan.

Verzoekster legt nogmaals per kind het overzicht voor van alle gelopen schooljaren :

C., B. (..) :

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017

(zie het stuk 3)

C., I. (..) :

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017

(zie de stuk 2)

C., E. (..) :

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017
- 2015-2016
- 2014-2015
- 2013-2014
- 2012-2013
- 2011-2012
- 2010-2011
- 2009-2010

(zie het stuk 4)

Dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het werkelijke schoollopen van de kinderen.

Dat zij ondertussen hun volledig schoolcarrière in België hebben doorlopen en zij thans niet zomaar tijdens hun lopende schooljaar (zelfs al zou dit maar tijdelijk zijn) naar Albanië (of Bulgarije) kunnen terugkeren om aldaar verder school te volgen.

Zij zijn in België geboren, spreken Nederlands, zijn in volle ontwikkeling en vormen hun identiteit in België.

Dit blijkt eveneens uit de regularisatieaanvraag 9bis en het administratief dossier.

- 6.3.2.

Het hoger belang van het kind

De belangen van de kinderen moeten bovendien de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 22bis van de Grondwet:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij de schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;

- Identiteit van het kind ;

Drie van de vier bezoekers zijn in België geboren en hebben hier dan ook hun identiteit gevormd.

Het is onredelijk om te verwachten dat zij hun opgebouwd leven en school hier achterlaten, louter om een formaliteit te vervullen.

- Behoud van de familiale banden ;

- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;

- Kwetsbaarheid ;

- Recht op gezondheid ;

- Recht op onderwijs.

De schoolcarrière van de minderjarige verzoekers is hierboven uitvoerig besproken.

Dat zij onmogelijk tijdens een lopend schooljaar België kunnen verlaten.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van het hoger belang van de kinderen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoekster en de kinderen zijn inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Verzoekster en de kinderen hebben aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus tegen het hoger belang van het kind zijn en een schending betekenen van het artikel 8 EVRM en het artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen.

- 6.3.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ‘recht op behoorlijk bestuur’ stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekende partij niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekende partij wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat zij en haar kinderen hier onafgebroken verblijven sinds 2009 en zij hier hun hele schoolcarrière hebben afgelegd.

Ze zijn thans volledig geïntegreerd in hun school, omgeving, maatschappij.

Dat de verzoekster tevens een werkbeloofte heeft voorgelegd, waaruit haar werkbereidheid blijkt. (zie het stuk 6)

Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoekende partij kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

12.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekende partij's dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partijen hier langer dan 90 dagen op een periode van 180 dagen verblijven, zonder dat de werkelijke schoolcarrière van de kinderen correct en op zorgvuldige wijze in rekening wordt gebracht.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden.

Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 30.03.2022 en ter kennis gebracht op datum van 20.04.2022 te schorsen en te vernietigen.”

2.2. Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 1, § 1, 11° juncto artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest, maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen geschonden worden door de bestreden beslissing. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziene motiveringsplicht stelt dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van voormelde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is gegeven. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Er wordt feitelijk vastgesteld: *“mevrouw kwam in 2009 naar België en verliet het Belgisch grondgebied in 2015. Gezien de kinderen ingeschreven zijn voor het schooljaar 2019 - 2020 gaan we er van uit dat het gezin sinds 2019 opnieuw in België verblijft. Dat betekent dat de visumvrije periode inmiddels ruimschoots werd overschreden.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de feitelijke overwegingen werden de elementen die de zaak van verzoekende partij specifiek kenmerken in overweging genomen en betreft het geen stereotiepe motivering zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de zinsnede “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt. Daarenboven blijkt uit de bespreking lager dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat enige meer voordelige bepaling uit een internationaal verdrag in casu geschonden is door het treffen van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij langer dan de toegestane termijn op het Belgische grondgebied verblijft. Zij meent evenwel dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar kinderen hier al sinds 2009 verblijven en naar school gaan. Er werd geen rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen.

2.8. De Raad kan de verzoekende partij niet volgen in haar betoog. Immers blijkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd nadat het bestuur de humanitaire regularisatieaanvraag van verzoekende partij heeft beoordeeld en waarbij het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen inzake verblijf en schoolgaande kinderen. Daarbij heeft het bestuur vastgesteld dat deze elementen geen terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Het beroep hiertegen werd afgewezen door de Raad bij arrest nr. 277 636 van 20 september 2022. De Raad oordeelde:

“Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een langdurige schoolgang in België maar heeft zij er verder ook op gewezen dat “niet aannemelijk (is gemaakt) dat (de) kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel sommige kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Er mag worden van uitgegaan dat (verzoekende partij) haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat mevrouw nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.” en dat de kinderen “ook een band met Albanië (hebben) gezien ze de Albanese nationaliteit hebben en ongetwijfeld kennis hebben van hun moedertaal” en dat: “(verzoekende partij) (...) niet aan(toont) dat de kinderen tijdelijk geen onderwijs zouden kunnen volgen in Albanië of in Bulgarije in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag om een machtiging tot langdurig verblijf op het grondgebied van België.” De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij – gelet op de Albanese wortels van beide ouders en de vaststelling dat de kinderen minstens beginselen van de moedertaal hebben meegekregen – te oordelen dat de kinderen minstens tijdelijk onderwijs in Albanië kunnen volgen. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande ook niet aannemelijk waarom de kinderen niet onmiddellijk zouden kunnen ingeschreven worden in een Albanese school (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55: eigen vertaling: Wat betreft de kinderen, resp. 7, 11 en 13 jaar oud, deze zijn van een leeftijd waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving; EHRM, Hamesevic v. Denmark, Application no 25748/15, 16 mei 2017, §§ 42 en 43; zie ook EHRM, Salija v. Switzerland, 10 april 2017: “50 (...) While it is not clear to what extent the children knew Albanian, it does not appear arbitrary to accept that the presence of their parents, who both originate from the country, as well as further relatives from their mother’s side, would alleviate their difficulties in integrating in “the former Yugoslav Republic of Macedonia”. Eigen vertaling: Hoewel het niet duidelijk is in welke mate de kinderen de Albanese taal kennen, komt het niet arbitrair voor aan te

nemen dat de aanwezigheid van de ouders, beiden afkomstig van het land, en van andere familieleden, de moeilijkheden die de kinderen zouden ondervinden om zich te integreren zullen verlichten).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de kinderen – hoewel zij onderwijs in België hebben genoten – geen onderwijs zouden kunnen genieten in het herkomstland, waarmee zij een band hebben via hun ouders en waarbij kan aangenomen worden dat de kinderen minstens de beginselen van de Albanese taal hebben meegekregen en zich dus vlot kunnen aanpassen, mede met hulp van hun ouders. Rekening houdend met de afkomst van de ouders uit Albanië enerzijds en het precare verblijf in België anderzijds, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verwerende partij heeft geoordeeld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur bijbrengen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekende partij ook geen officieel (begin van) bewijs voorlegt van haar Nederlandse talenkennis.

2.11. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet dient te worden aangestipt dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe werking kan verzoekende partij zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het gegeven dat de verwerende partij krachtens de artikelen 3 en 24 van het Handvest rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, betekent niet dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk zou moeten bevinden omdat de kinderen van verzoekende partij school lopen in België. In de beslissing wordt aangestipt waarom niet blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen.

De verzoekende partij kan ook niet worden bijgetreden waar zij opwerpt dat de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen negeert. Uit de bestreden beslissing en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat rekening wordt gehouden met de belangen van de kinderen. Het gegeven dat in hoofde van verzoekende partij en de minderjarige kinderen geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard, impliceert daarom nog niet dat geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind.

2.12. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd haar door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM

28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing kunnen de kinderen ook in het herkomstland naar school gaan. Ook de gezinseenheid wordt niet in het gedrang gebracht door de bestreden beslissing. Verzoekende partij was zich verder – zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt – bewust van het feit dat zij precair in afwachting van de behandeling van haar verzoeken tot internationale bescherming, op het grondgebied verbleef. Verzoekende partij erkent dit zelf ook expliciet in haar regularisatieaanvraag waar zij stelt: “Verzoekers verblijven onwettig in België en ontvingen meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten.” Het feit dat zij in België tewerkgesteld zou kunnen worden, betreft – zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk opmerkt – geen buitengewone omstandigheid die haar verhindert een aanvraag tot lang verblijf vanuit het buitenland in te dienen. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht verzoekende partij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Waar verzoekende partij tenslotte nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij geoordeeld heeft: “Er wordt oppervlakkig verwezen naar ‘de situatie in Albanië’. Dit is te beknopt om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De situatie in Albanië die mevrouw persoonlijk zou verhinderen tijdelijk terug te keren dient concreet beschreven te worden.”

Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst zonder meer volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekende partij maakt met haar loutere beweringen, zonder enige objectieve grond, geenszins aannemelijk dat zij – omwille van de algemene toestand in het herkomstland – bij een terugkeer dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ook het gegeven dat de kinderen naar het herkomstland terugkeren kan bezwaarlijk doen getuigen van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, temeer geenszins blijkt dat de gezinseenheid verbroken wordt noch dat het welzijn van de kinderen in het gedrang wordt gebracht. Ook in het herkomstland kunnen zij naar school, daarbij ondersteund door verzoekende partij.”

De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij dienaangaande nogmaals zou moeten motiveren in het bestreden bevel.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift dezelfde kritiek aanvoert als degene die zij heeft aangevoerd met betrekking tot de afwijzing van haar regularisatieaanvraag, maar zoals uit de overwegingen van het voormeld arrest blijkt, slaagt de verzoekende partij er daarmee niet in aan te tonen dat in casu sprake is van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk. Zij toont geenszins aan dat het hoger belang van de kinderen geschonden wordt door een terugkeer naar het herkomstland. Nu artikel 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, toont verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aan.

2.9. Het bestreden bevel werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

2.9.1. Verzoekende partij betoogt dat – indien zij gehoord was geweest – zij had kunnen wijzen op het feit dat zij hier sinds 2009 onafgebroken heeft verbleven en de kinderen hun ganse schoolcarrière in België hebben.

2.9.2. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de bespreking hoger heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk het verblijf en het schoolgaan van de kinderen in acht genomen. Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat de kinderen ook in het herkomstland naar school kunnen en dat verzoekende partij zich ook steeds bewust was van haar precare verblijfstoestand en zij bij de afwijzing van haar verzoeken tot internationale bescherming het grondgebied moest verlaten. Verder verhindert een werkbelofte verzoekende partij niet om de aanvraag voor verblijf in het buitenland in te dienen. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de overwegingen in het arrest nr. 277 636 van 20 september 2022 zoals hoger geciteerd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij – in weerwil van wat zij betoogt – niet aannemelijk maakt dat zij elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.10. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER